

Réponse du vice-premier ministre et ministre des Finances du 24 février 2006, à la question n° 1105 de M. Luk Van Biesen du 23 janvier 2006 (N.):

1 et 2. Le cas d'un assujetti qui met un véhicule à la disposition d'un membre de son personnel, qui l'utilise à des fins privées mais sans réclamer un loyer, est expressément visé par l'article 19, § 1er, du Code de la TVA.

Dans ce cas, la taxe est calculée sur le montant des dépenses engagées (article 33, 2°, du Code de la TVA). Étant donné que les « dépenses engagées » dans le chef de l'assujetti correspondent en fait à l'avantage de toute nature qui est retenu en matière d'impôts sur les revenus, l'administration a prévu dans le circulaire n° 4/1996 un mode de calcul de la base d'imposition de la TVA due.

Ce mode de calcul facultatif garantit une perception transparente et uniforme et tient compte des dispositions de l'arrêt rendu le 25 mai 1993 par la Cour de Justice des Communautés européennes dans l'affaire C-193/91 (MOHSCHÉ) et en vertu duquel seules les dépenses qui ont ouvert un droit à déduction doivent être prises en compte dans la base d'imposition.

L'article 19, § 1er, du Code de la TVA, qui vise notamment l'usage durable d'un bien d'investissement de l'assujetti, ne s'applique par contre pas au cas d'un assujetti qui met gratuitement à la disposition des membres de son personnel de la nourriture et des boissons dans un mess ou une cantine d'entreprise, étant donné que, dans cette hypothèse, les biens se consomment par le premier usage.

La circonstance que l'opération visée à l'alinéa ci-dessus ne donne lieu à aucune contrepartie directe, ne signifie pas ipso facto qu'elle ait lieu à titre gratuit. Seuls, en effet, les membres du personnel, en d'autres termes ceux qui sont contractuellement liés d'une manière ou d'une autre avec l'employeur, peuvent faire usage de la cantine ou d'un endroit similaire, à l'exclusion de toute autre personne. Dans ces circonstances, cet usage est en effet inhérent au contrat conclu dont, la plupart du temps, il découle tacitement.

La fourniture prétendument gratuite de nourriture et de boissons dans un mess ou une cantine d'entreprise doit donc être considérée comme une prestation de services à titre onéreux visée à l'article 18, § 1er, alinéa 2, 11°, du Code la TVA. La base d'imposition de la taxe due est l'avantage de toute nature retenu en matière d'impôts sur les revenus.

Antwoord van de vice-eerste minister en minister van Financiën van 24 februari 2006, op de vraag nr. 1105 van de heer Luk Van Biesen van 23 januari 2006 (N.):

1 en 2. Het geval waarin een belastingplichtige een voertuig ter beschikking stelt van een personeelslid, die het gebruikt voor zijn privé-doeleinden, zonder hiervoor een huurvergoeding te vragen, wordt uitdrukkelijk geregeld door artikel 19, § 1, van het BTVV-Wetboek.

De belasting is in dat geval verschuldigd over de gedane uitgaven (artikel 33, 2°, van het BTW-Wetboek). Aangezien de « gedane uitgaven » in hoofde van de belastingplichtige in werkelijkheid overeenkomen met het voordeel van alle aard dat wordt vastgesteld voor de heffing van de inkomstenbelastingen, heeft de administratie middels de circulaire nr. 4 van 9 mei 1996, voorzien in een bijzondere berekeningswijze van de heffingsbasis van de verschuldigde BTW.

Deze facultatieve berekeningswijze garandeert een transparante en uniforme heffing en houdt rekening met de bepalingen van het arrest van het Europees Hof van Justitie van 25 mei 1993 in de zaak C-193/91 (MOHSCHÉ) op grond waarvan slechts de uitgaven die aanleiding hebben gegeven tot een recht op aftrek van de voorbelasting worden opgenomen in de maatstaf van heffing.

Het artikel 19, § 1, van het BTW-Wetboek, dat inzonderheid het duurzame gebruik van een bedrijfsmiddel van de belastingplichtige beoogt, geldt evenwel niet in het geval een belastingplichtige in de bedrijfskantine kosteloos spijzen en dranken ter beschikking stelt van zijn personeelsleden, aangezien het in deze veronderstelling goederen betreft die door het eerste gebruik, verbruikt worden.

De omstandigheid dat de in het vorige lid beoogde handeling geen directe tegenprestatie heeft, betekent ipso facto niet dat ze gratis is. Het is immers zo dat alleen de personeelsleden, met andere woorden diegenen die door een of andere overeenkomst met de werkgever verbonden zijn, met uitsluiting van ieder ander persoon, die van de bedrijfskantine of van een andere dergelijke gelegenheid, gebruik kunnen maken. Onder die omstandigheden is dat gebruik dan ook inherent aan de gesloten overeenkomst waaruit ze meestal ook stilzwijgend voortvloeit.

Het zogenaamd kosteloos verschaffen van spijzen en dranken in een bedrijfskantine wordt dan ook aangemerkt als een dienst onder bezwarende titel bedoeld in artikel 18, § 1, tweede lid, 11°, van het BTW-Wetboek. De maatstaf van heffing van de verschuldigde belasting is het voordeel van alle aard dat wordt vastgesteld voor de heffing van de inkomstenbelastingen.

3. À titre d'essai, l'administration n'exige pas l'application de l'article 19, § 1er, du Code de la TVA, dans le cas où le prix ou, à défaut de prix, la valeur normale n'atteint pas, par unité commerciale habituelle, 250 euros. Il va de soi que cette situation n'influence pas le droit à déduction exercé en amont.

3. De administratie eist de toepassing van artikel 19, § 1, van het BTW-Wetboek, bij wijze van proef, niet in het geval de prijs of bij ontstentenis van een prijs, de normale waarde, per in de handel gebruikelijke eenheid, van het goed lager is dan 250 euro. Het spreekt voor zich dat in dat geval het oorspronkelijk uitgeoefend recht op aftrek niet wordt beïnvloed.